

[Indenrigs- og boligministeren.]

Det førte, såvidt jeg husker — medlemmer, der har en bedrøvet hukommelse end jeg, vil jo kunne vejlede mig, hvis jeg tager fejl; den daværende finansminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, er tilstede i salen og kan hjælpe mig, hvis der er noget, der glipper i historieskrivningen — til, at en del rabatordninger blev omlagt til børnetilskud. Dette førte igen til en positiv besparelse, som jeg vurderer til ca. 60 mill. kr., der blev anvendt til nedsættelse af skatterne i dette år. Jeg har altså ingen grund til at fortryde den indsats, det konservative folkeparti gjorde i debatten om besparelserne. Jeg mener, vi kan komme videre ad den vej — det afhænger iøvrigt af den fortsatte diskussion i dette forår, hvor langt man kan komme.

Man fører imidlertid denne debat om besparelser på en sådan måde, at man skulle tro, at arbejdet med besparelser var afsluttet. Det er det ingenlunde. Såvidt jeg kan se, befinder vi os i en bestandig fremadskridende udvikling, for vi er jo sikkert allesammen klar over, at i det øjeblik, en depression rammer os og skatteevnen går ned, er det en nødvendighed at bringe statsudgifterne ned, for at de ikke skal ligge som et endnu mere trykkende pres over befolkningens indkomster, end de gør i øjeblikket. Man kan til nød affinde sig med en stigende skatteudskrivning, sålænge det års indkomst, hvoraf ens skat skal udredes, er større end det års indkomst, hvoraf ens skat skal beregnes; men kommer man først i den situation, at skatteevnen svigter, må statsudgifterne saneres — enten på den ene eller den anden måde, og da undgår man ikke at tage stilling til de lovbundne udgifter. Jeg mener, det er meget nyttigt og vigtigt, at man har denne betragtning for øje; vi ved jo ikke, om det prisfald, som vi nu ser rase ude omkring på råvaremarkederne udenfor vore grænser, og som endnu er uden indflydelse — i alt fald uden nogen øjensynlig indflydelse — på vor indre økonomi, er første del af den vej ned ad bakken, der kan endé i en depression. Det er derfor nødvendigt, at man holder sig besparelæssynspunktet for øje og betragter det som et arbejde henimod at gøre os beredt på at imødegå en faldende skatteevne i den danske befolkning.

Jeg er imidlertid klar over, at besparelser skal der gennemføres hver dag, og jeg ved, at det er noget, vi allesammen har for øje. Jeg vil for mit eget vedkommende gerne nævne, at da jeg lukkede for statens udlån til byggeri med store boliger, var det et besparelæssynspunkt, der var afgørende. Desværre er

jeg ikke i stand til at oplyse det ærede medlem hr. Kolbjørn om, hvad dette har sparet statskassen for, men dengang jeg overtog boligministeriet, lå der projekter til boliger af størrelser, som jeg fandt gik ud over, hvad det er rimeligt, at skatteydere, små som store, skal være med til at bære; til et beløb af 20—25 mill. kr.

Jeg foretog en handling, som man naturligvis kan kritisere ud fra den tankegang, at når der nu eksisterede en bestemt praksis, måtte den følges til ende. Jeg skar den væk — og det med det samme. Det medførte en hel del bristede forhåbninger, at disse projekter ikke lod sig gennemføre — men statskassen måtte lukkes i. Vi har også mange gange i det høje ting diskuteret luksusindretninger i boliger, som staten eventuelt skulle give udlån til. Jeg er overbevist om, at der ved at dette er blevet standset, er sparet mange penge for staten, men der er selvfølgelig også besparelser at vinde i fremtiden, og der er efter min mening, hvis man vil det, betydelige besparelser at vinde.

Som svar på finansudvalgets henstilling nævnte jeg seks tilskudsområder, der var fuldstændig frie bevillinger, hvorved staten yder et samlet tilskudsbeløb på 156 000 kr. Man kan sagtens sige, at det betyder ingenting, men det er summen af alle disse små ting, der til syvende og sidst kommer til at betyde noget. Især er det naturligvis klart, at da spareudvalget først havde gjort sit arbejde vedrørende administrationen, var det begrænset, hvad der ikke var taget i betragtning på forhånd. Efter min mening behøver man ikke at nøjes med 10 pct.s besparelse på disse områder, flere af disse områder ville det være lige så naturligt helt at opgive, og jeg har spurgt spareudvalget, om det ønskede dette, og det har også andre ministre gjort, men de har selvfølgelig gjort det ud fra den betragtning: Hvad nytter det at stille sådanne forslag, hvis det høje ting ikke vil være med til dem? Hvis det høje ting mener, at disse formål er af en sådan karakter, at der skal ydes tilskud til dem, er der jo ikke megen mening i at komme med forslag om besparelser, når det oven i købet er således, at man er tilbøjelig til at mene — som nogle ærede medlemmer synes at gøre det —, at så små penge er ikke værd at diskutere. Besparelæssmoral er efter min mening også at have opmærksomheden henvendt på de små bevillinger.

Der kan selvfølgelig spares meget betydeligt i statsadministrationen, hvis dens effektivitet kan sættes ned. Jeg er f. eks. klar over fra det område, jeg har beskæftiget mig med, at beløbene til medhjælp kan sættes